

ČÁST TŘETÍ

Krajiny vzdálené

Pcháče – nejen v Dolomitech

Věž v jezeře

Podzim v Dolomitech

Jak jsem fotil Piemont

Krajina kulturní

Krajina ozvláštněná filtry

Půlnoční Lofoty

PCHÁČE – NEJEN V DOLOMITECH

Dlouho jsem si pcháče pletl s bodláky. Dodnes pořádně nevím, jaký je mezi nimi rozdíl. Tyhle pichlavé a agresivní rostliny neměly u nás na venkově dobrou pověst. Byl to nepříjemný plevel. Až po letech jsem si uvědomil, že jde o rostliny zajímavé a svým způsobem krásné. Je to už spousta let, kdy jsem se poprvé ocitl v Tatrách. Sotva jsem vystoupil z autobusu v Kežmarských Žlebech, upoutaly mne statné rostliny podobné bodláku, jejichž fialové květy vyrůstaly z nápadných stříbrných koulí. Odtud jejich název – pcháč bělohavý. A na nich se popásali velcí šedaví motýli s rumělkovými kolečky na křídlech – jasoni červenoocí. Nádherní a už tehdy vzácní horští motýli s honosným latinským názvem Parnassius Apollo. Celý u vytržení jsem je hned začal fotografovat. Flexaretou s pomocí předsádkových čoček na černobílý film. Moc se mi to nepovedlo, výsledky byly se skvělou předlohou nesouměřitelné. Nemohlo mě tehdy napadnout, že tyto neumělé

záběry zůstanou mými jedinými snímky jasonů na dlouhá léta. V Tatrách jsem se s nimi již nikdy nesetkal a ani jinde se mi příliš nevedlo. A že by se mi do publikací o horách moc hodili.

Zato pcháče jsem viděl a fotil často. Nejen bělohavé na Slovensku, ale i různolisté v Krkonoších, alpské v Dolomitech. Ty jsou zajímavé hlavně tvarově. Květy nemají výraznou barvu, jsou jen takové nažloutlé a jde tedy o námět vhodný pro černobílý materiál, jak dokládá i vedlejší obrázek. Výrazné protisvětlo vypíchlo stvoly od hor v pozadí, které jsem ještě zdůraznil použitím žlutého filtru. Částečná neostrost v zadním plánu nevádí, naopak – zvyšuje dojem prostorovosti a zároveň dokládá, že fotografie nemusí být vždy všude ostrá po celé ploše. Jen pro úplnost ještě uvádím technická data. Snímek byl pořízen v roce 1977 praktisixem s použitím objektivu Flektogon 50mm na film ORWO 20.

Jezero Resia, Itálie

VĚŽ V JEZEŘE

Projížděli jsme jižním Rakouskem a hledali lanovku, která by byla v provozu. Zajeli jsme i do údolí u Nauders, kde podle mapy měla jedna být. Bylo to ale v říjnu, po sezoně, a ani zde jsme neuspěli. Tak jsme ještě kousek popojeli, a já si na jednou připadal nějak divně... Tohle už jsem přece jednou zažil! „Dejà vu“ tomu říkají Francouzi. Uprostřed jezerní zátoky se tyčila starobylá věž, ale nikoliv na ostrově, vyrůstala přímo z vody! Zvláštní, až neskutečná scenerie, jako z nějaké fantastické povídky.

Pak jsem však trochu vystřízlivěl a uvědomil si, že jsem tady opravdu před lety byl. A tu věž fotografoval. Tenkrát ale ještě nebylo přehradní jezero Lago di Resia plné a věž stála na suchu. Teď to ale bylo něco úplně jiného. Krajina se

proměnila a zkrásněla. Průzračný vzduch činil jezero blankytně modrým a hory, pocukrované prvním sněhem, se v něm zrcadlily. Po hrázi se procházeli lidé a příjemně ji oživovali. I když na obrázku nezaujmají velkou plochu, jsou tam velmi důležití. Slouží totiž jako měřítko, zvyšují monumentalitu krajiny. Nesmí ovšem splývat s pozadím, důležité je, aby se od něj světelně i barevně odlišovali.

Každý snímek kulturní krajiny vhodně umístěnou stafáží jen získává. Kdysi jsem fotil na zakázku pohlednice a tam se stafáž až pedantsky vyžadovala. Náměstí musela být oživena pestře barevnými lidmi, lavičky musely být „vhodně“ obsazené, ruch musel být zachycen i před hotely a zotavovnamí. Dočkat se vhodné stafáže často bylo obtížné, spoléhat se na

šťastnou náhodu se nedalo, a tak jsem si vozil „oživení“, stafáž, sebou. To když se nade mnou někdo smíloval, oblékl se barevně a byl ochoten mi pózovat. Obvyčejně to odnesli přátelé, nebo rodinní příslušníci.

Oba tyto obrázky jsem pořídil na diapozitiv formátu 6 × 7 cm. Z něj jsem pak „říznul“ i široké panorama umístěné nahoře. Je tedy zvětšeno z formátu 70 × 25 mm a jak můžete sami posoudit, bohatě to postačí.

Při fotografování věže v jezeře jsem zcela nahodile a bezděky uplatnil svou metodu, kdy se vracím na určité místo tak dlouho, až ho zastihnu v nějaké zajímavé situaci, působivé atmosféře. Tady se mi to podařilo hned napodruhé. S odstupem pouhých 14 let...